

Katarínsky hlas

ROČNÍK IV.

ČÍSLO 1

FEBRUÁR 2008

V evanjeliu sv. Jána čítame ako pán Ježiš z kríža záväzne prehlasuje: „Dokonané je!“

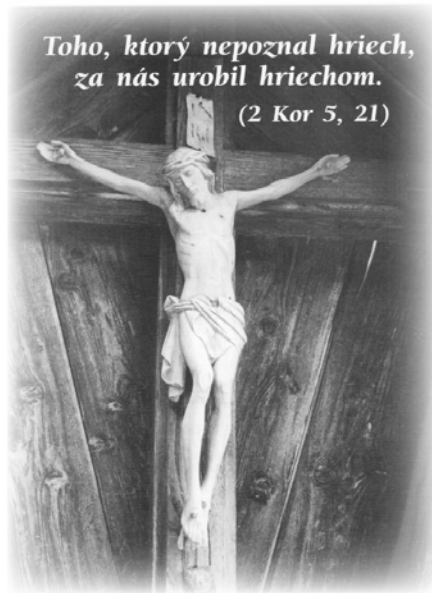
Teológovia hovoria, že to nie je výkrik rezignácie, ale výkrik radosti nad tým, že dielo Spásy sa stalo skutočnosťou. Spása sa stala od tejto chvíle objektívnou realitou. Natolko objektívnou, že v každej chvíli môžeme prichádzať a čerpať z prameňov Spásy, ktorými sú sviatosti cirkvi. V tomto mojom príhovore by som sa chcel zamyslieť nad spásou z hľadiska vykúpenia. Vykúpenie je ekonomický, právnický a zároveň teologický pojem. Čo to znamená vykúpenie? Keď chceme pochopiť tajomstvo Vykúpenia, musíme vedieť z čoho, alebo od koho sme boli vykúpení a pre čo alebo pre koho sme boli vykúpení, po prípade ako draho sme boli kúpení? Čo sa za nás zaplatilo?

Predobrazom Vykúpenia je vyslobodenie Izraela z Egyptského otroctva. V tomto vykúpení sa Boh ujíma svojho ľudu a svojou mocou, ktorá prevyšuje všetky iné moci, láme egyptské jarmo. Ale i v tomto prípade sa vykúpenie deje prostredníctvom človeka, ktorým je Mojžiš, pretože Boh do nášho sveta nevstupuje bez ľudského súhlasu. V našom svete koná vždy v závislosti na človeku a v tom je naša veľkosť i naša dôstojnosť a zároveň zodpovednosť za náš svet. Pred Bohom sme dospeli a za náš svet plne zodpovední.

Učenie o prvotnom hriechu, úzko súvisí s vykúpením, ktoré uskutočnil Kristus. Od momentu prvotného hriechu leží medzi nami a Bohom priepasť, ktorú hriešny človek nie je schopný vlastnými silami prekenuť, preto ju v dare svojho Syna prekenuť sám Boh. Sú to naše hriechy, ktoré zakrývajú Božiu tvár a je to zlý duch, ktorý sa snaží o to, aby nás od Boha izoloval. A to sa

Vykúpenie

mu darí vtedy, keď páchame hriech a žijeme v ňom. V tomto smere je potrebné očistenie od hriechov a vyslobodenie človeka z moci zlého ducha. Očistenie od hriechov

Toho, ktorý nepoznal hriech,
za nás urobil hriechom.
(2 Kor 5, 21)

sa deje prostredníctvom Kristovej krvi vyliatej za nás. Preto môže svätý Peter vyjadriť apoštolskú vieru v Boží plán spásy takto: „Viete predsa, že ste zo svojho prázdneho spôsobu života, zdedeného po predkoch, boli vykúpení nie snád nejakými vecami pomínutelnými, striebrom alebo zlatom, ale drahou krvou Krista ako bezúhonného a nepoškvrneného baránka.“ (1 Pt 1,18-19).

Dramatická situácia sveta, ktorý „má v moci zlý duch“ (1 Jn 5,19), robí z ľudského života boj. Človek zapletený do tohoto zápasu, musí neustále bojovať, aby prilipol k dobru a bez veľkej námahy a bez pomoci Božej milosti nie je schopný dosiahnuť vnútorné zjednotenie.

Prvotný hriech má za následok „otročenie pod mocou toho, kto vládne smrťou, totiž diabla.“ Učenie cirkvi jasne hovorí o nadvláde zlého ducha, pod ktorú sa človek dostal, keď svojím hriechom opustil Boha a zobral si život do vlastných rúk.

V procese vykúpenia ide aj o Ježišov zápas s mocnosťami temnoty, ktoré človeka držia v zajatí. Ježišovou smrťou na kríži sme vyslobodzovaní spod tohoto jarma. Spása, ktorú uskutočnil Ježiš je plne ľudská, ale zároveň úplne Božská. Plne ľudská je v tom, že Ježiš žil svoj život ako človek uprostred nás, vo všetkom nám podobný okrem hriechu. Jeho život je skutočný ľudský život od momentu počatia, cez narodenie, rast v múdrosti i milosti pred Bohom i pred ľuďmi, zostúpenie Ducha Svätého pri kresťanstve až po zápas so Satanom, ktorý sa prejavuje v pokúšaní ale vrcholí na Kríži. Boh neníči diabla svojou Božskou mocou, hoci by to mohol vo svojej vyvýšenosti urobiť. S diablom zápasí Ježiš ako človek. Spása je plne ľudská aj tým, že Boh necháva človeka, aby si dôsledky svojej nesprávnej voľby prebojoval sám. Ježiš ani sebe ani druhým z kríža dolu nepomohol, ale víťazí nad okolnosťami života silou Ducha Svätého. Kristus na kríži diabla premohol tým, že hoci ho zlo obklopovalo zo všetkých strán, On sa nestal zlým. Ako človek bol stále zjednotený so Slovom Božím a v každom okamihu žil Božím Slovom. Poslušný až na smrť ukázal východisko zo smrti. V jeho tele a krvi sa od tej chvíle budú skrývať sviatostné sily pre nás a pre náš zápas so zlom. Ježiš nás robí svojím telom. Prijíma nás do svojho tela tak, ako keď matka prijíma zárodok nového života a živí ho svojím telom a krvou. Nosí nás v sebe ako plody zrejúce k večnosti.

(pokračovanie na 2. strane)

Zvykli sme sa dívať na kríž ako na Znamenie Spásy, s úctou ho bozkávať, ale pozrieme sa na neho očami tých, ktorí ešte nepoznali Tajomstvo viery. Pre Rimanov bol kríž takým veľkým zlom, že sa medzi slušnými ľuďmi nepatrilo ani len vysloviť jeho meno. (Cicero). Pre Židov mal kríž podobný zvuk: „Zlorečený, kto visí na dreve“. (Mojžiš) Ak sa na ukrižovanie Božieho Syna pozrieme z hľadiska práva alebo morálky, musíme povedať, že ide o Superzločin a Superhriech. Tajomstvo Kríža má viacero rôznorodých príčin a dôvodov. Na jednej strane sme my, hriešni ľudia navedení a huckaní démonmi, ktorí každým svojim hriechom kričíme: „Ukrižuj ho!“. Na druhej strane je to nesmierna Božia dobrota, ktorá toto všetko berie na seba a premieňa. Veď to Božia dobrota dáva najväčšiemu zločinu vo svetových dejinách úplne iný zmysel. Toto je sila a čistota Božích myšlienok. Boh i ten Najväčší zločin, ktorým je Ukrižovanie Božieho Syna, premyslel na dobro.

Jediná prípustná forma zápasu Dobra so zlom je obeť. Akonáhle by Dobro prebralo spôsoby zla, prestalo by byť Dobrom. Ježiš svoj život napriek násiliu, ktoré sa na ňom koná, dáva úplne dobrovoľne. Je to dobrota Syna, ktorá vo vďačnosti všetko mení v Eucharistiu. „On v tú noc, keď bol zradený, vzal chlieb, dobrorečil, lámal a dával hovoriac: „toto je moje telo, ktoré sa obetuje za vás ... „

Toto veľké eucharistické tajomstvo sa stalo stredobodom, okolo ktorého krúžila celá zbožnosť sv. Františka: „Všetky tkanivá jeho bytia horeli láskou pre sviatosť Pánovho Tela, a nedokázal si sám vysvetliť, ako On mohol mať voči nám takú blahosklonnosť a lásku. Pokladal za znamenie chladného pohrdania, keby nebol prítomný aspoň jednej svätej omše za deň, keď k tomu mal možnosť. Často prijímal s takou oddanosťou, že i druhých k oddanosti strhával. Túto vznešenú sviatosť obklopoval takou úctou, že prinášal v obeť všetky svoje údy, a keď obetovaného Baránka prijímal, obetoval mu svojho ducha v ohni, ktorý stále horel na oltári srdca“. (2 Cel 20).

Pôst - cesta k osvieteniu

V mnohých starovekých i terajších kultúrach sa pôst používal a aj používa k vyvolaniu extatických stavov, snov a vízií. Už v antike sa napr. veštec Orákula z Kláru pripravoval tri dni pôstom, keď mal vyhlásiť nejakú veštbu. V Afrike existuje príslovie: „Trvalo plný žalúdok (sýty) tajomné veci neuvidí.“

I cirkevní otcovia sú toho istého názoru: Tertulián uvádza ako príklad Mojžiša a Eliáša, aby ilustroval, ako pôst človeka uschopňuje k nazeraniu Božích tajomstiev a dôvernému styku s Bohom. O Mojžišovi hovorí, že „sa postil nad ľudské sily štyridsať dní a práve tolko nocí, keď mu silu prepožičiavala viera ducha, takže svojimi očami videl nazeral slávnú krásu Boha, na vlastné uši počul Boží hlas a v srdci premyslel Boží zákon.“

Tertulián ďalej tvrdí, že sa Kristus na hore Tábor právom v tele zjavil Mojžišovi a Eliášovi, pretože to boli jeho druhovia v pôste. Eliáš sa predsa taktiež postil štyridsať dní a nocí na svojej ceste púšťou k Božej hore Horeb. Tam potom smel zakúsiť Boha samotného v šumení vánku K akému priateľskému styku s Bohom tu bol pripustený! „Čo tu robíš Eliáš?“ neznie toto zvolanie omnoho priateľskejšie, než ono : „Adam, kde si?“ To znelo človeku, ktorý jedol ako hrozba. Tomu, ktorý sa postil však ako lichôtko. Tak veľké uprednostnenie pôsobí zrieknutie sa jedla a pitia - z človeka robí člena Božej domácnosti a vskutku pridružuje rovného k rovnému. Lebo ak večný Boh nikdy nelačne, ako svedčí skrze Izaiáša, potom sa človek, až bude žiť bez potravy, vyrovná Bohu.“

Sv. Ambróz hovorí, že by sme mali podobne ako Eliáš „premieňať“ prirodzenosť ľudského tela silou nezničiteľného pôstu. Pôst zduchovňuje naše telo, vzdaluje ho od vlády hriechu a dáva nám väčšiu slobodu vzhľadom k pozemským potrebám. Dopomáha nám k duchovnému telu a už teraz nám poskytuje účasť na Kristovom vzkriesení. Pôst vedie postiaceho na prah neba. Vďaka týmto účinkom stráca pôst svoju trpkú príchuť. Dáva duchovnú radosť. Sv. Benedikt píše,

že sa pôstom môžeme cvičiť v „radosti Ducha Svätého“.

Pôst nám umožňuje preniknúť do poznania tajomstva. Dr. Buchinger popisuje duševné účinky pôstu takto: „Každý, kto sa postí, spozoruje, že sa v jeho duševnej konštitúcii, v jeho priebehu mnoho duševných funkcií zmení. Vystupňuje sa vnímavosť. Fantázia je živšia. Koncentrácia zostáva nezmenená. Zmysly sú bystrejšie ... Je vnímateľný určitý druh uvoľnenia krčovito stiahnutej psychickej konštitúcie, ďalej vyjasnenie situácie a vyšší jemnocit ... Vylupuje sa pravé jadro: človek nachádza sám seba, objavuje vnútorný kludový bod, metacentrum, totiž vnútorný domov.“

Dr. Buchinger však pozná aj nebezpečenstvo pôstu. Myslíme teraz na viacdnový hladový pôst. Hovorí, že na počiatku pôstu prežije človek výkyv k depresívnej strane, potom však zreteľný výkyv k manickej strane. Človek je zrazu veselý, plný optimizmu ale tieto manické stavy ho zvädzajú k preceňovaniu sa. Môžu ho viesť k určitým krkolomnostiam, bezohľadnosti a postupne až k príliš citlivej vnímavosti až medialite. Preto tento doktor tvrdí, že k viacdnovému pôstu je potrebné duchovné doprevádzanie a modlitba, aby pôst nebol zneužitý k preceňovaniu vlastnej hodnoty. Postiť sa znamená plávať proti prúdu. To je možné len vtedy ak sa postíme z čistých motívov. Inak je pôst skôr na škodu. Duchovní učitelia hovoria, že aj démoni môžu nabádať k pôstu. Avšak ak sa človek nepostí v Duchu Svätom, nevedie ho pôst k osvieteniu, ale skôr k zaslepenosti, ktorá leží veľmi blízko k osvieteniu. To potom nutne vedie ku skaze. Človek prestáva vnímať realitu, blížnych okolo seba, stráca zmysel pre vlastné hranice a končí v sebaaprečňovaní, až v šialenstve.

Osvietenie a zaslepenie ležia tesne vedľa seba. Pôst môže viesť k obojemu. Pôst nás k osvieteniu privedie len vtedy, keď v ňom objavíme svoju slabosť a nie silu. Pôst nás má viesť do priepasti našej slabosti, v ktorej sa stretáme s priepastou Božou.

Zamyslenie sa nad Veľkonočnou svätou spoveďou

Chel by som sa s vami podeliť o určité postrehy, ako duchovný život utvárať lepšie a múdrejšie. Zvlášť sa chcem prihovoriť tým, ktorí pristupujú k sviatostiam len raz za rok, prípadne raz za polrok. Pokúsím sa odpovedať na niektoré otázky.

Čo je vašou najväčšou chybou? Možno vás prekvapím, keď poviem, že nie sú to hriechy, ktoré vyznávate vo svätej spovedi. Najväčšou chybou je vaša domnelá sebestačnosť voči Bohu. Snažíte sa byť spravodliví a dobrí len čiste svojimi vlastnými silami - bez Boha a prežívate sústavne sklamanie z toho, že to vôbec nejde. Ježiš je realista a dobre vie, že to nemôže ísť. On sám hovorí, že bez neho nemôžeme nič dobré urobiť. Katechizmus nás poučuje, že prví ľudia v raji žili na tej istej úrovni ako Kristus, na úrovni Bohočloveka. Neboli ešte dokonalí, ale boli k tomu pozvaní a mali v sebe vnútorne predpoklady, aby to dosiahli. Ale oni si zvolili cestu svojvôle, sami si chceli určovať, čo je dobré a čo zlé a tak stratili Božie priateľstvo.

Človek, zbavený božej prítomnosti, nie je schopný byť dobrým človekom. Preto prichádza Ježiš, preto Božie Slovo vstupuje do ľudského tela, aby bola ľudská prirodzenosť obnovená. Teda aj vaša obnova nespočíva v tom, že budete každoročne vyznávať hory hriechov, ale v tom, že sa otvoríte Kristovi a že ho prijmete ako svojho Pána a Spasiteľa. Vyznanie hriechov nás pred Bohom nerobí spravodlivými, ale až prijatie Krista nám vracia našu pôvodnú hodnosť, ktorú Boh od nás stále očakáva, slávu Bohočloveka. Ide o to, čo nazývame svätým prijímaním.

Sväté prijímanie určite nespočíva len v tom, že otvoríte svoje ústa po tom, čo ste povedali „Amen“ ku Kristovmu Telu. Vo svätom prijímaní ide predovšetkým o to, aby sa Božie Slovo - II. Božská Osoba - pán Ježiš - stal riadiacim princípom nášho života. Toto je prvý a základný princíp svätého prijímania. Prvoradé je prijatie Božieho Slova. Snaha zjednotiť sa s ním vo vôli. Chcieť to, čo nás Ježiš učí. To znamená prijať Ježiša ako svojho Pána a Spasiteľa.

Ak som v myslení i vo vôli zjednotený so Slovom Božím, ak chcem to, čo chce Boh, vtedy som otvorený Duchu Svätému. Duch Svätý je Bytostná Dobrota Boha. Ak je vo mne Duch Svätý a prijímam Kristovo Telo, vtedy sa jedná o skutočné a sväté prijímanie, pretože prijímam Krista v tom Duchu, v ktorom sa mi On sám dáva. Vtedy je to životodárny kontakt. V opačnom prípade sa dá hovoriť o „Judášovom bozku“. Ide síce o kontakt s Kristovým Telom, ale nie je to dotyk lásky, ale zrada. Teraz ho bozkávam, a už možno o chvíľu vymením za život v ťažkom hriechu.

Avšak zas na druhej strane musím vyjasniť jedno nedorozumenie a to ohľadom „hodnosti“ svätého prijímania. My všetci, priamo pred svätým prijímaním, vyznávame slovami stotníka z evanjelia: „Pane, nie som hodný!“ O hodnosti tu teda nemôže byť reč. Nikto z nás nie je hodný a kto si myslí, že je, sa veľmi mylí! Ohľadom svätého prijímania by sa malo skôr ako o hodnosti, uvažovať o „disponovanosti“, „spôsobilosti“. Ona spočíva v zjednotení so Slovom Božím. Ku svätému prijímaniu je potrebné, aby som chcel to, čo chce Boh, a odmietol všetky opačné postoje a to nielen teraz vo chvíli svätého prijímania, ale aj do budúcnosti. Nie je možné prijať Krista a pritom si plánovať hriech. V tomto zrieknutí sa opačných postojov, postojov protiviacich sa Slovu Božiemu,

spočíva opravdivá ľútosť, ktorá je potrebná k tomu, aby spoveď bola dobrá a platná.

Ďalším nedorozumením je prijatie Ježiša len na určitý čas a občas. Buď je moje odovzdanie skutočné, alebo si stále ponechávam svoj život vo svojej moci, žijem len čisté z ľudských síl. Ak sväté prijímanie, nie je trvalým alebo aspoň prevládajúcim stavom, nič to neosoží ku Spáse. Spomeňte si, ako ste boli oblečení pri Prvom svätom prijímaní? Predsa vo svadobnom obleku. Sväté prijímanie je viac ako manželstvo. Ježiš toto spojenie prirovnáva k viniču a k ratolestiam. Ako dlho vydrží ratolesť mimo viniča? Má šancu priniesť nejaké ovocie mimo viniča? Určite nie. Máme Krista prijať ako trvalého spoločníka svojho života, dokonca ako svoj život. Máme mu dovoliť, aby zaujal miesto na tróne nášho srdca a to natrvalo. Ak to nieje natrvalo, nič to nepomôže ku Spáse. Prijímanie len v čase vianočnom alebo veľkonočnom je len akousi láskavosťou voči Bohu, ale má to veľmi ďaleko od skutočnej a plodnej lásky, ktorú Boh dáva ako prvé prikázanie zo všetkých.

K častej účasti na svätom prijímaní len takú poznámku. Čas nie je prekážkou k svätému prijímaniu! Nemajú pravdu ľudia, ktorí tvrdia, „prerušil si, už nesmieš pokračovať“ Existuje jedine ozajstné prerušenie priateľstva s Bohom a to je smrteľný hriech. Smrteľný hriech definujeme ako vedomé a dobrovoľné prestúpenie Božieho príkazu vo veľkej veci. Do oblasti smrteľného hriechu nepatria rôzne povahové slabosti. Takisto sem nepatria bežné ľudské konflikty, ktoré nekonia nenávisťným odmietnutím blížneho. Smrteľný hriech je akési chladnokrvne plánované zlo.

Lahký hriech nieje nutnou materiou spovede. Ludovo povedané, kvôli ľahkému hriechu nemusím hneď utekať na spoveď. Je nám odpúšťaný, ak ho skutočne ľutujeme, ak chceme napraviť to, čo sme urobili. Napr. manželia, ktorí sa pohádali, nemusia hneď utekať na svätú spoveď, ak sa dokážu zmieriť a pokračovať v spoločnom živote. Aj o hriechoch detí platí, že ak neposlúchali rodičov, a je im to ľúto, stačí ak odprosia rodičov, nemusia utekať na spoveď. Spoveď nie je jediným spôsobom ako riešiť problém ľahkého hriechu. Každá svätá omša začína úkonom kajúcnosti, v ktorom priznávame, že sme zhrešili. Keď kňaz na konci úkonu kajúcnosti hovorí: „Nech sa nad vami zmiluje Všemohúci Boh, nech vám hriechy odpustí ... !“, vyslovuje akési všeobecné rozhrešenie zo všedných hriechov. Teda ak nemáte na duši ťažký hriech, ak ľutujete svoje všedné hriechy, môžete po tomto rozhrešení pristúpiť k svätému prijímaniu

Samozrejme na konto hriechu treba ešte povedať, že si človek nesmie dovoliť „luxus“ hriechu, lebo žiadny hriech nie je tak malý, že by netvoril prekážku na ceste k zjednoteniu s Bohom. Dôležité je zapamätať si pre správny duchovný život, že v ťažkom hriechu sa konalo proti Bohu, po hriechu človek existuje v stave „odmietnutia Boha“ a to je veľmi nebezpečný stav. Tento stav treba čím skôr napraviť. Nikdy nemáme zotrvať v hriechu. Všedné hriechy stačí oluťovať. Ťažký hriech potrebuje sviatostný zákrok. Puto, ktoré sa ťažkým hriechom vytvorilo medzi nami a Zlým duchom je tak silné, že ho nie sme schopní sami roztrhnúť. Svätá spoveď je účinným exorcizmom, ktorým sme vyslobodzovaní od moci Satana.

Sv. Karol Boromejský hovorí: „Kresťan má byť vždy pripravený na dve veci: na smrť a na sv. prijímanie!“

30 sekúnd - fixná idea

Obrad pokoja

„Pane Ježišu Kriste, ty si povedal svojim apoštolom: „Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam. Nehľad na naše hriechy, ale na vieru svojej Cirkvi a podľa svojej vôle jej milostivo daruj pokoj a jednotu...“

Pokoj Pánov nech je vždy s vami.
I s Duchom tvojim
Dajte si znak pokoja...”

Slová kňaza pred veriacimi, kedy láska začína naplňať srdcia ľudí. Vedia, že prídu sekundy úsmevu pri podávaní rúk. Ruky s úsmevom dávame prítomným napravo, naľavo, dozadu, dopredu.

Teplu našich myšlienok nenaplnia vedomie, že ruku sme podali nášmu ináč nie sympatickému susedovi v bežnom živote. Ale tieto sekundy naplnené silnou láskou, ktorá negatívne stránky

človeka potláča, až ich odsúva do ďaleka. Ani si neuvedomujeme silu lásky, že je pre hriechy nepriateľom, lebo ich rozkladá a nastupuje na ich miesto. Táto láska trvá asi 30 sekúnd. Keď sekundy prejdú vnoríme sa do atmosféry modlitieb omše s vážnou tvárou a sme zase v živote nášho spôsobu.

Vychádzame z kostola, dívame sa okolo kto ide, či ten sympatický a či menej. Jazyk sa nám rozviaže a zistíme, že ten „hlupák“ bol na omši, ba aj ten násilník i ten obmedzenec, že to neseleli doma.

Pokoj a bratská láska sa začína vtrácať a nastupuje náš bežný spôsob života. Chytrý zabúdame, čo sme počuli v Božom chráme.

30 sekúnd sa stáva mojou fixnou ideou, čo ešte objasním a neviem, keď takto premýšľam, či je to dobré alebo nie. Či týmto zmýšľaním nestrácam čas a nevyužijem ho na niečo lepšie.

Moja fixná idea sa mi vsúva do tých 30 sekúnd. Čo tak zmysel tých sekúnd prevrátiť hore nohami. Žeby sme počas tejto doby v kostole medzi sebou sa strkali do seba, mrzko sa dívali na každého napravo, naľavo, dozadu a dopredu. Povedali by sme susedovi „ty hlupák, ty násilník či obmedzenec.“ Aj by sme ho trocha kopli do nohy.

Potom by čas 30 sekúnd skončil a my by sme sa začali na seba pekne pozerať, ospravedlňovať, byť dobroprajní a pod .. Takto by sme išli z kostola domov. Dobrí a plní lásky by sme boli v našom bežnom živote. A to negatívum by bolo len počas 30 sekúnd. Stačilo by nám prísť na sv. omšu len v nedeľu. Nie ako hovorí pán farár, že aj cez týždeň. A to preto, aby sme tých 30 sekúnd moc nezažili.

Nuž je to moja fixná idea. Otváram oči, vstávam z postele a idea sa pozrieť na dnešné pekné ráno z okna aha, po ceste ide ten „chumaj, kde ho čerti berú“?

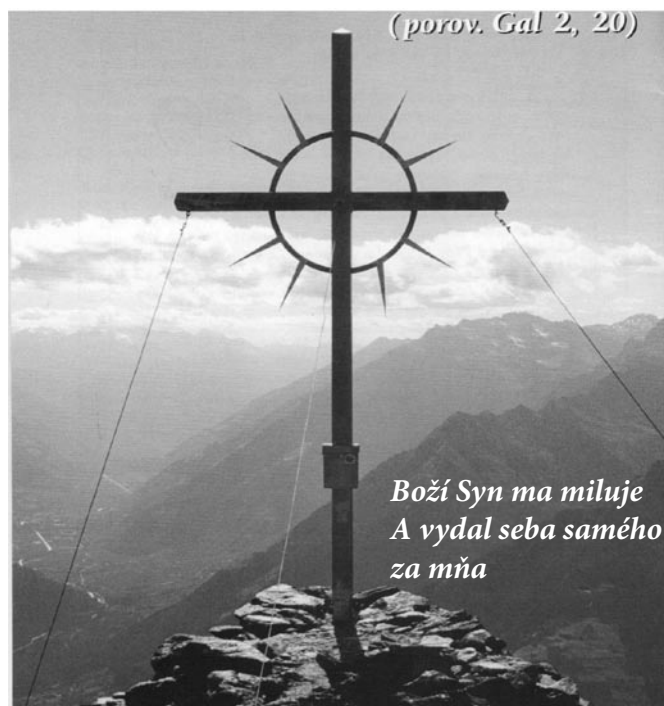
J.G.

Úvahy mladých pre mladých

Pri uvažovaní o myšlienkach, ktorými by som obohatil stránky nášho farského časopisu, vynárajú sa mi slová jedného z našich prednášajúcich. Ten nám raz v závere jednej prednášky (bolo to pred sviatkom Nepoškvrneného počatia Panny Márie) hovoril o dvoch krídlach ľudskej osobnosti, respektíve o dvoch krídlach ľudského bytia. Hovoril, že nie iba vzdelanie či poznanie, ktoré tvoria jedno krídlo, majú byť v centre našej pozornosti, ale aj duchovná stránka, ktorá vytvára to druhé krídlo, má byť predmetom záujmu každého človeka, respektíve každého kresťana. Oslovila ma táto myšlienka, pretože hovorí o jednote rozumu a viery, ktoré spoločne vytvárajú požadovanú harmóniu. Človek spoznáva svet prostredníctvom zmyslov, prostredníctvom rozumu a myšlienkových procesov, ktoré v ňom prebiehajú. Zmysly a rozum sú navzájom prepojené a vytvárajú systém, ktorý umožňuje každému z nás spracovávať množstvo informácií a podnetov z nášho okolia. Tento systém využívajú ľudia akosi automaticky. Veď poznanie, myslenie a zmyslové vnímanie je prirodzenou súčasťou života každého človeka a túžba po vedomosti, túžba po poznání, je zakódovaná v človeku azda od počiatku ľudstva. „Krídlu rozumu a poznania“ teda venujeme dostatočnú starostlivosť a pozornosť, či už vedome (v školských zariadeniach a samoštúdiom) alebo nevedome (životnou skúsenosťou). Čo však naša duchovná stránka – naše „krídlo viery“? Nie sme v tomto smere tak trochu ľahostajní? Nezanedbávame starostlivosť o toto naše „druhé krídlo“? Úprimne si priznajme, že mnohí z nás majú výrazné nedostatky v starostlivosti o túto sféru – sféru duchovna a sféru viery. Mnohí sa o danú sféru nezaujmajú a mnohí sa síce zaujmajú, ale ten záujem je povrchný. To naše pomyselné „duchovné krídlo“ je teda v mnohých prípadoch nevyvinuté, zakrpatené, poškodené a neschopné letu. Popolcovou stredou sme vstúpili do obdobia pôstu, ktoré človeku ponúka priestor na to, aby sa hlbšie zamyslel nad sebou samým a nad svojou hriechnosťou. Umožňuje mu hlbšie preniknúť do svojho vnú-

ra a hľadať v ňom to dobré. Toto obdobie nám teda poskytuje azda najvhodnejšiu príležitosť na to, aby sme zintenzívnili starostlivosť o svoje „krídlo viery“ a venovali mu väčšiu pozornosť. Pôst je predsa obdobím, keď sa napráva pokazené, a tak aj my v tomto čase opravme svoje zanedbané, nefunkčné a poškodené „krídla“, aby sme boli schopní na konci tohto obdobia vzlietnuť, a tým sa priblížiť k zmŕtvychvstalému Kristovi. Starostlivosť o náš duchovný život – o naše „krídlo viery“ – by však nemala byť len záležitosťou obdobia pôstu, ale mala by byť stredobodom nášho záujmu po celý rok. Nezanedbajme na to, že s jedným krídlom nie je možné vzlietnuť a neschopní letu sú bezbranní, zraniteľní a stávajú sa veľmi ľahkou korisťou.

L.G.

ROZPOČET NA REKONŠTRUKCIU FARSKEHO KOSTOLA PRE ROK 2008

Výdaje:	v Sk
1. Kúrenie	200 000
2. Elektrina - doplatok	15 000
3. Odvlhčenie vnútorné - MATROLAN	180 000
4. Maľovanie - práca	60 000
5. Ozvučenie	80 000
6. Frezky: - svätyňa	495 000
- sv. Barbora	260 000
- sv. Jána Nepomúcky	260 000
- frezka gotická	145 000
7. Oltáre bočné: - sv. Michal	80 000
- Sedembolestná	380 000
8. Krížová cesta	70 000
9. Sochy: Srdce Ježišovo + sv.Jozef	20 000
10. Organ	80 000
11. Úprava podlahy na chóre	50 000
12. Svetidlá	40 000
13. Zabezpečovacie zariadenie	36 000
S P O L U:	2 451 000

Príjmy:	
Zbierka po 33,- Sk	70 000
Od dobrodinčov	200 000
Od veriacich	100 000
(Urbár,PD,OÚ,podnikatelia z obce)	50 000
S P O L U:	420 000
+ požiadaný grand na frezky	

Pri rozpočte sa samozrejme vychádzalo z konečného zostatku finančných prostriedkov k 31.12.2007 a to zo sumy: 2 870 239,49 Sk

Za každú korunu navyše úprimne „Pán Boh zaplať“.

POHYB FINANČNÝCH PROSTRIEDKOV URČENÝCH NA REKONŠTRUKCIU A OPRAVU KOSTOLA A FARSKEHO ÚRADU

Počiatočný stav k 1. 1. 2007	408179,40
Príjem celkom:	2619219,72
- od veriacich	223246,00
- od dobrodinčov	144870,00
- zbierka po 33,33 Sk	85080,00
- URBÁR - poz.spoločenstvo	50000,00
- ost. príjem	2113206,22
	(prevod zo SLSP, akt. príspl.)
- úroky na BÚ	3805,82
Spolu:	2620208,04
Výdaj celkom:	-1 157 651,63
- farský úrad	99 616,00
- kostol	1 029 412,45
- kaplnka	8728,50
- ostatné	18 260,68
	(akt.príspl.nákl.+ost.nákl.)
- bankové poplatky	1634,00
Spolu:	1 157651,63

Konečný stav k 31.12.2007 **1 869747,49**

Hotovosť k 31.12.2007	30988,50
Bežný účet	1 548758,99
Účet s viazanosťou	290000,00
Spolu:	1 869747,49

Peňažný korunový fond: 1 000 492 SK
Celkový zostatok finanč. prostriedkov: 2 870 239,49 SK

V Kvačanoch, 31.12.2007
Vypracovala: Maníková Jana

Plán aktivačných prác na rok 2008

Na našom farskom úrade máme jedného zamestnanca z Úradu práce, ktorý vykonáva aktivačné práce 10 hodín týždenne. Zatiaľ sme s jeho prácou spokojní.

V tomto roku okrem bežných prác /zametanie okolo kostola a farského úradu, kosenie trávy, odhrievanie snehu/, plánujeme zo severozápadnej časti farského úradu odvlhčiť múry, ktorých vlhčina preniká až do vnútorných stien fary. To znamená, že nám treba vykopať zvonku kanál a múry zaizolovať. Vo vnútri farského úradu je tiež za potreby opraviť odpad zo sprchovacieho kúta, kde stena z chodby je premočená. Túto prácu plánujeme opraviť v letných mesiacoch, keď je pán farár na dovolenke.

Do záhrady odzadu potrebujeme doviest zeminu a upraviť terén. Preto prosíme, kto by vedel alebo kopal nejakú jamu prípadne základy a zemina nie je mu potreb-

ná, nech nám to oznámi, prípadne zeminu dovezie do záhrady. Za dovoz zaplatíme.

V závere tohto článku chcem sa poďakovať nášmu zamestnancovi za jeho celoročnú prácu, ale nielen jemu, ale všetkým, ktorí sa aktívne zúčastňovali pri rekonštrukčných prácach interiéru nášho kostolíka. Úprimné „Pán Boh zaplať“ patrí aj všetkým dobrodincom, ktorí prispeli finančným milodarom, ale aj tým, ktorí prispeli svojimi modlitbami, aby naše veľké Božie dielo, ktoré sme začali, sme aj šťastlivo v zdraví skončili.

Prosme vo svojich modlitbách našu Nebeskú Matku o ochranu a aby sme to všetko s Božou pomocou zvládali. Nech nám Pán Boh pomáha!

Predsedníčka farskej rady
 V.S.

Listovanie v kronike

23. 6. 2003 natieranie strechy kaplnky prvý krát 24. 6. 2003 druhý krát a 25. 6. 2003 tretí krát natreli aj stenu nad vchodom, ktorá bola obliata farbou.

27. 6. 2003 - Odpust Božského Srdca – vdp. František Čureja a dekan Vladislav Saniga.

Celý júl bolo pekne, sprchlo asi tri razy. Práce na kostole sv. Kataríny úspešne pokračujú, ľudia sa zapájajú do prác a usilujú sa, aby sa tieto práce ukončili, nakoľko lešenie treba vrátiť do 15. augusta. Lešenie vybavil starosta Ladislav Klepáč.

August – počasie, sucho, teplo, začiatkom augusta trochu sprchlo, potom do konca augusta žiadne zrážky; teploty 33 - 37°C. Ešte aj počasie nám prialo a práce boli ukončené v termíne. Potom už len dokončevanie spodku kostola, plechovanie strechy pitvorca – Bačo Jozef. Na kostole pracovali najviac Jozef Tylka, Jozef Kojš, Vladimír Mišiak, ktorí celé tri mesiace dennodenne chodili pravidelne. Chodil aj Ondrej Smiešny. September sa začal chladom, hneď 2. septembra sa ochladilo z 33°C na 17°C a začali byť chladné noci a rána. Konečne trochu aj zapršalo, ale málo, len taká rosa.

Zemiaky – úroda dobrá, obilie tiež dobre sypalo, moc sliviek lámalo konáre, jablk bolo menej. Vzhľadom na to, že málo pršalo, úroda bola dobrá až na kapustu, tá bola slabšia. Na kostole sa už robia dokončevajúce práce.

5. septembra založenie oblokov, ako sa ide na chór. Oblok od spodu bol zhnitý, tak to zhnité sa vyhodilo a pán Guráň František z Hút dorobil spodné okienka, ktoré sú na otváranie. bol ich aj založiť. Aj dosky okolo hlavných dverí sa dali nové, lebo tiež boli zhnité.

7. 9. 2003 - Dekanádské dni v Liptove v Pribyline. Autobus 40 ľudí aj pán farár bol s nami. Bolo dobre, veselo, spev. Návšteva Sv. Otca Jána Pavla II.

11. 9. 2003 – prilet na letisko do Bratislavy, večer duchovný program v Trnave.

12. 9. 2003 – sv. omša v Banskej Bystrici

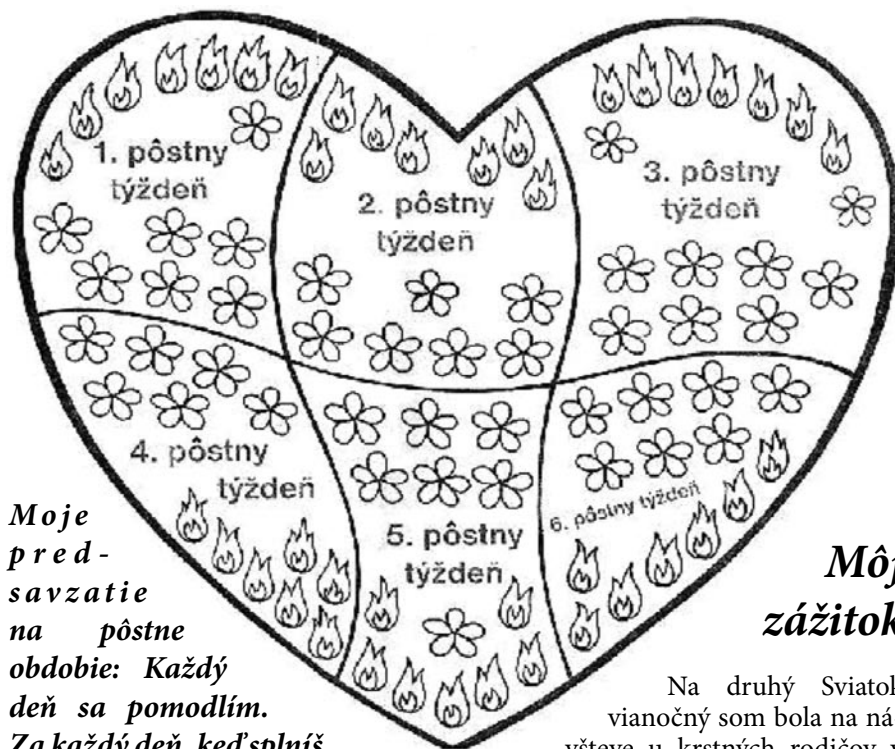
13. 9. 2003 – sv. omša v Rožňave – boli sme autobusom 45 ľudí z Kvačian

14. 9. 2003 – sv. omša v Bratislave – Petržalke, blahorečenie sestry Zdenky Schelingovej a Vasil Hopka

A.G.

NI EČ O PRE DE TI

V pôstnom období sa pripravujeme na Veľkú noc. Je to čas, v ktorom sa máme viac usilovať o zmenu nášho srdca k lepšiemu. Ako to urobiť? Prostriedkami na zmenu k lepšiemu sú modlitba a skutky lásky (niekomu pomôžeme, urobíme radosť).

Moje pred-savzatie na pôstne obdobie: Každý deň sa pomodlím. Za každý deň, keď splníš svoje predsavzatie, vyfarbi plameň sviečky. Za dobrý skutok vyfarbi kvietok.

Môj zážitok

Na druhý Sviatok vianočný som bola na návšteve u krstných rodičov v

Lipt. Klačanoch. Na tento sviatok prišlo do Liptovských Klačian deväť detí z detského domova z Ružomberka. Pani starostka ich s otvorenou náručou prijala do svojho domu, kde im dala jedlo, pitie, oblečenie, nocľah... Starala sa o nich ako o svoje deti. Na Vianoce dostali od nej deti aj darčeky. Na sviatok sv. Štefana usporiadala obec divadlo pod názvom „Škola pána Machulku“, v ktorom vystupovali deti z detského domova a aj niektoré deti z Liptovských Klačian. Divadlo bolo krásne. Na záver deti poďakovali pani starostke za všetko, čo pre nich urobila a čo im dala. Deti boli také šťastné a vďačné, že aspoň tieto Vianoce prežili v kruhu ľudí, ktorí im boli ako najbližší a ktorí ich mali radi. Čo by oni dali za to, keby mohli takto stráviť každé Vianoce.

Ja som veľmi šťastná, že som mohla vidieť takýto program a stretnúť sa s deťmi, ktoré rodičov nemajú alebo ich vlastní rodičia opustili.

Veronika Parížeková

DEŠIFROVAČKA

☐ = M ☐ = Y ◆ = Á

○ = K ◆ = R ↑ = Č

→ = A ☉ = E ○ = S

☉ = D ☉ = O ☉ = Ť

☉ = U ☉ = Z ☉ = P

☉ = N ☉ = J ☉ = Ž

☉ = I ● = Š

☉ = M ☉ = Y ◆ = Á

☉ = K ◆ = R ↑ = Č

→ = A ☉ = E ○ = S

☉ = D ☉ = O ☉ = Ť

☉ = U ☉ = Z ☉ = P

☉ = N ☉ = J ☉ = Ž

☉ = I ● = Š